

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาจึงมุ่งหวังที่จะพัฒนาประเทศให้ทัดเทียม นานาอารยประเทศ ดังเห็นได้จากการกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ขึ้นมาเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ และมีโครงการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะโครงการพัฒนาชนบท ซึ่งเป็นมาตรการที่จะขจัดความยากจน ความเหลื่อมล้ำ ระหว่างความเจริญในเมือง และความล้าหลังของชุมชนชนบท เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ของ ประเทศไทยเป็นพื้นที่ชนบท การพัฒนาชนบทจะก่อให้เกิดพลังและความมั่นคงในสังคม ชนบท (พัฒน์ บุญยรัตพันธุ์, 2549, หน้า 2) ตลอดจนเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยให้ ประเทศชาติเจริญก้าวหน้า

การพัฒนาชุมชนของประเทศไทยตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (แผนพัฒนาฯ) ฉบับที่ 1-4 พบว่า เน้นการพัฒนาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ควบคู่กับการพัฒนา ชนบทและการกระจายรายได้ แต่ผลกระทบที่เกิดขึ้น คือ เกษตรกรมีหนี้สิน สูญเสียที่ดิน ทำกินเพราะต้องลงทุนจำนวนมากในการผลิต มีการอพยพแรงงานไปยังเมืองใหญ่ เกิดความ-เหลื่อมล้ำระหว่างเมืองกับชนบท ปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 4 มีการพัฒนาองค์กรท้องถิ่น และเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาบทบาทสตรีมากขึ้น ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5-7 เน้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนามากขึ้น ส่งเสริมการพึ่งพาตนเอง และนำแนวคิด “การพัฒนาที่ยั่งยืน” แต่ก็ยังพบว่า ครอบครัวแตกแยกเนื่องจากการอพยพแรงงานเข้าสู่ เมืองอุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม และปัญหาการขาดประสิทธิภาพในการบริหาร จัดการที่ดี (บุญนาค ตี๋วงศ์, 2546, หน้า 5-7; สรรเสริญ วงศ์ช่อม, 2546, หน้า 11) ช่วงแผน-พัฒนาฯ ฉบับที่ 8 เกิดภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่แตก ทำให้รัฐบาลเน้นการรักษาเสถียรภาพ และการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน และพึ่งพาตนเองให้มากขึ้น และนำนโยบาย

เศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 ยังยึดแนวทางการพัฒนาสู่ความสมดุล และยั่งยืน รวมทั้งนโยบายเศรษฐกิจพอเพียง ส่วนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ 5 ด้าน คือ คน ชุมชน โครงสร้างเศรษฐกิจ การจัดการทรัพยากร และการสร้าง ธรรมนูญ มุ่งสู่ “สังคมที่มีความสุขยั่งยืน” โดยนำแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตในทุกภาคส่วนของสังคม เน้นสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง ด้วยการสร้างความสมดุลระหว่างหนี้สินและรายได้ และการบริหารจัดการทรัพยากร- ธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพสูงสุดภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วม (บุญนาถ ตี๋กุล, 2546, หน้า 7-10)

จะเห็นได้ว่า ทุกแผนพัฒนาฯ ได้ให้ความสำคัญกับชุมชน เพราะชุมชนถือเป็นสังคม หน่วยหนึ่งที่สำคัญ และมีบทบาทต่อความมั่นคงของประเทศ ชุมชนเป็นผู้สร้างและดูแล ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นผู้ดูแลเยาวชนของชาติ และยังสร้างอาชีพและรายได้ให้กับตนเอง และผู้อื่น การพัฒนาชุมชนจึงเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลที่ต้องการปรับปรุงความเป็นอยู่ และมาตรฐานการครองชีพของประชาชนให้ดียิ่งขึ้น ปัจจุบันมีกระทรวงมหาดไทยเป็น หน่วยงานที่รับผิดชอบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและยกระดับความเป็นอยู่ของ ประชาชนให้สูงขึ้นทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการปกครอง โดยให้การศึกษาและ พัฒนาขบวนการเรียนรู้ของประชาชน พัฒนาองค์กร อาสาสมัคร และผู้นำท้องถิ่น พัฒนา ระบบ รูปแบบ และวิธีพัฒนาชุมชน (กรมการพัฒนาชุมชน, 2551)

อย่างไรก็ตาม การมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนนั้นจะประสบความสำเร็จได้ ย่อมต้องอาศัยความร่วมมืออย่างแท้จริงจากทั้งบุรุษและสตรี แต่เมื่อพิจารณาสิทธิและ ศักยภาพของสตรีทำให้ทราบว่า ความเท่าเทียมกันระหว่างสตรีและบุรุษมีความแตกต่างกัน มาก สตรีมักขาดโอกาสทางการศึกษา ขาดความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ ไม่กล้าแสดงออก ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดของตนเองอย่างเป็นระบบได้ ขาดโอกาสในการเข้าร่วมประชุม อบรม และยกให้ปัญหาของชุมชน หรือการพัฒนาชุมชนเป็นของบุรุษ ท่ามกลางการเติบโต ทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าในปัจจุบัน พบว่า ยังมีสตรีอีกจำนวนมาก ถึงร้อยละ 51 ของสตรีทั้งหมดที่ยังด้อยโอกาสในด้านต่าง ๆ ทำให้ต้องเผชิญกับความยากจน โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ สาเหตุหลักของปัญหาสตรียากจนเกิดจากการขาดศักยภาพหลายด้าน ขาดความรู้ในการประกอบอาชีพ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสตรีตามชุมชนชนบทที่เข้าถึงการศึกษา

ได้ยาก การขาดแคลนทุนทรัพย์ คนยากจนในชนบทมักจะยึดถือค่านิยมการส่งบุตรชายให้เรียนหนังสือก่อน (สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย, 2552) ส่วนบุตรสาวต้องอยู่แต่บ้านและดูแลครอบครัว และจากการศึกษาบทบาทของสตรีในการรวมกลุ่มเพื่อพัฒนาชุมชนที่ผ่านมาของ วัชรภรณ์ เอี่ยมสะอาด (2538) ศึกษาพบว่าการรวมกลุ่มของสตรีไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากลักษณะการรวมกลุ่มของสตรีเป็นเพียงการตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลมากกว่าความต้องการของส่วนรวม การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการรวมกลุ่มที่แท้จริง จึงทำให้กลุ่มสลายไป และจากการศึกษาของ อาตี๊ยะ จรัสสาสน์ (2547) ศึกษาพบว่า ผู้นำสตรีจังหวัดปัตตานีส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านการไม่ได้รับความร่วมมือจากชุมชนเท่าที่ควร และบางชุมชนยังมีความคิดเก่า ๆ ไม่ยอมรับผู้นำสตรี อีกทั้งผู้นำสตรียังมีความคิดเห็นว่า การทำงานกับองค์กรหรือเครือข่ายงาน ย่อมมีภาวะขัดแย้งกับผู้ร่วมงานเป็นธรรมดา และอยากให้ได้รับการสนับสนุนและเข้าใจจากผู้บังคับบัญชา ผู้นำสตรีในจังหวัดปัตตานีบางพื้นที่มีปัญหาด้านความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยเฉพาะความไม่ปลอดภัยในการเดินทางไปยังชุมชน ทำให้การปฏิบัติงานไม่เต็มที่

ที่ผ่านมา แม้ว่าสตรียังขาดโอกาสในการพัฒนาตนเองและขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนทำให้ไม่ได้แสดงบทบาทของตนก็ตาม ปัจจุบันกรมการพัฒนาชุมชนได้ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาสตรีโดยตรง ได้แก่ การนำผู้นำองค์กรและเครือข่ายสตรีเข้าร่วมกิจกรรมการแก้ไขปัญหายากจน โดยให้กลุ่มสตรีเป็นแกนหลักในการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพเพื่อให้ครอบครัวมีงานทำ มีรายได้ นโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติด ให้องค์กรสตรีเป็นองค์กรเฝ้าระวัง ชี้เบาแสด หาข้อมูลในการปราบปราม ส่วนมาตรการบำบัดรักษาให้ใช้ความอบอุ่นในครอบครัวเป็นเครื่องมือในการเยียวยา นโยบายการแก้ไขปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เน้นให้กลุ่มสตรีมีส่วนร่วมอย่างสำคัญในการให้ข้อมูล สร้างความเข้าใจอันนำไปสู่ความสมานฉันท์ในชุมชน (สุนันทา ภูสุวรรณ, 2551, หน้า 9-10)

ปัจจุบันการพัฒนาชุมชนนั้นมีความเกี่ยวข้องกับสตรีเป็นอย่างมาก สตรีไม่เพียงผู้รับการถ่ายทอดความรู้จากชายเท่านั้น แต่สตรีได้พัฒนาตนเอง และได้แสดงบทบาทความสามารถของตนเองได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังเช่นสตรีของตำบลเกตรี อำเภอเมือง

จังหวัดสตูล ได้ก่อตั้งกลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีเกิดขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2540 ด้วยเงินลงทุนคนละ 100 บาท จากสมาชิกเพียง 5 คน นำไปซื้อวัสดุอุปกรณ์เพื่อทำขนมขาย แล้วนำรายได้จากการขายขนมมาช่วยเหลือครอบครัวให้มีรายได้เพิ่มขึ้น ต่อมากลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีได้รับเงินสนับสนุนจากภาครัฐ และได้พัฒนาการดำเนินงานเรื่อยมาจนสินค้าเป็นที่รู้จัก มีชื่อเสียงมากขึ้น จนได้รับเครื่องหมายมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) เครื่องหมายรับรองจากสาธารณสุข (อย.) รวมทั้งเครื่องหมายรับรองฮาลาล และปัจจุบันสินค้าก็เป็นที่ต้องการของตลาดมากขึ้น แต่กลุ่มสตรีของตำบลเกตรีส่วนใหญ่มักมีการเข้าออกจากการเป็นสมาชิกกลุ่ม เนื่องจากกลุ่มสตรีมักจะมีปัญหาภายในครอบครัว ปัญหาของการบริหารงานขาดความรับผิดชอบของประธานกลุ่ม ปัญหาการตลาด และค่าใช้จ่ายในการขนส่ง

เนื่องจากสตรีเป็นพลังกลุ่มหนึ่งของประเทศ ดังนั้น หากสตรีได้รับการพัฒนาให้มีบทบาทสร้างสรรค์ชุมชนได้มากขึ้น สตรีก็จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และจากความสำเร็จของการดำเนินงานของสตรีตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ขึ้นเพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการมีส่วนร่วมของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล อันนำไปสู่การเพิ่มศักยภาพของสตรีในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนอื่น ๆ เพื่อการพัฒนาอาชีพและรายได้ที่ยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานการวิจัย คือ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่อยู่ในชุมชน การได้เข้ารับการฝึกอบรมหรือศึกษาเพิ่มเติม การได้รับรู้ข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแรงจูงใจของสตรีมีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านประชากร และตัวแปร ดังต่อไปนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล โดยมีเนื้อหาสาระการมีส่วนร่วมในกิจกรรม 4 ด้าน คือ ด้านการตัดสินใจ ด้านการดำเนินงาน ด้านการได้รับผลประโยชน์ และด้านการประเมินผลการดำเนินงาน

ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นสตรีที่เป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรมเพื่อการพัฒนาชุมชนของตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล มีจำนวนทั้งสิ้น 157 คน แบ่งเป็น 8 กลุ่มกิจกรรม คือ

กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านไร่	จำนวนสมาชิก	30 คน
กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านเกตรีเหนือ	จำนวนสมาชิก	18 คน
กลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีบ้านเกตรี	จำนวนสมาชิก	23 คน
กลุ่มสตรีบ้านเกตรีกาแพโบราณ	จำนวนสมาชิก	20 คน
กลุ่มชนมพื้นเมือง	จำนวนสมาชิก	16 คน

กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านวังพะเนียด	จำนวนสมาชิก	15 คน
กลุ่มสุขภาพโภชนาการ	จำนวนสมาชิก	20 คน
กลุ่มสตรีร่วมใจพัฒนา	จำนวนสมาชิก	15 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่

1. ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1.1 อายุของสตรี

1.1.2 ระดับการศึกษาของสตรี

1.1.3 ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน

1.1.4 การได้เข้ารับการฝึกอบรมของสตรี

1.1.5 การได้รับรู้ข่าวสารของสตรี

1.2 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาชุมชน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การมีส่วนร่วมในกิจกรรม 4 ด้าน คือ ด้านการตัดสินใจ ด้านการดำเนินงาน ด้านการได้รับผลประโยชน์ และด้านการประเมินผลการดำเนินงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่สตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาชุมชน ในด้านการตัดสินใจ การดำเนินงาน การได้รับผลประโยชน์และการประเมินผลการดำเนินงาน ได้แก่

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ หมายถึง การใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจ ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมในชุมชนด้วยตนเองของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกตรี อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

2. การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของชุมชน หมายถึง การช่วยสละแรงงาน หรือสละทรัพย์สินส่วนตัวเพื่อใช้ในกิจกรรมส่วนรวมของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกษตร อำเภอมือง จังหวัดสตูล

3. การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการพัฒนา หมายถึง การที่สมาชิก ได้รับผลประโยชน์จากกิจกรรมการพัฒนาชุมชนที่สมาชิกเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรม นั้น ๆ ของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกษตร อำเภอมือง จังหวัดสตูล

4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการดำเนินงานของชุมชน หมายถึง การมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการสรุปผลสำเร็จหรือความล้มเหลวของกิจกรรมของชุมชน ของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกษตร อำเภอมือง จังหวัดสตูล

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วม หมายถึง คุณลักษณะส่วนบุคคลที่ส่งผล ให้บุคคลแสดงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของสตรีตำบลเกษตร อำเภอมือง จังหวัดสตูล โดยแบ่งออกเป็น

1. อายุ หมายถึง อายุของสตรีที่เป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรมการพัฒนาชุมชน โดยแบ่งออกเป็น 4 ช่วง คือ (1) 20-29 ปี (2) 30-39 ปี (3) 40-49 ปี และ (4) 50 ปี ขึ้นไป

2. ระดับการศึกษา หมายถึง การศึกษาสูงสุดของสตรีที่มีส่วนร่วมในกิจกรรม แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ (1) ประถมศึกษา (2) มัธยมศึกษา (3) ปวช. ปวส. อนุปริญญา (4) ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี และ (5) ไม่ได้รับการศึกษา

3. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในชุมชน หมายถึง ระยะเวลาที่สตรีได้พักอาศัยอยู่ในตำบล- เกตรี นับเป็นจำนวนปี

4. การได้เข้ารับการฝึกอบรม หมายถึง สตรีได้รับการส่งเสริม ฝึกอบรมให้ความรู้ ในด้านอาชีพหรือวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการบริหารกิจกรรมกลุ่ม ตลอดจน ประสบการณ์การดูงาน

5. การได้รับรู้ข่าวสาร หมายถึง การได้รับฟัง การอ่าน พุดคุยหรือดูข่าวสารเกี่ยวกับ งานอาชีพหรือข่าวสารการพัฒนาชุมชนจากสื่อต่าง ๆ

6. แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาชุมชน หมายถึง แรงกระตุ้นหรือ แรงแห่งความพยายามอย่างมีทิศทางเพื่อให้สตรีที่ตำบลเกษตร อำเภอมือง จังหวัดสตูล กระทำบางสิ่งบางอย่างอย่างสมัครใจ เต็มใจ เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาชุมชน เป็นต้น เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายตามที่ตนต้องการ

สตรี หมายถึง สตรีที่เป็นสมาชิกกลุ่มกิจกรรมเพื่อการพัฒนาชุมชนของตำบลเกษตรี อำเภอมือง จังหวัดสตูล รวมจำนวนทั้งสิ้น 157 คน

ตำบลเกษตรี หมายถึง ตำบลซึ่งตั้งอยู่ในอำเภอมือง จังหวัดสตูล

กิจกรรมการพัฒนาชุมชน หมายถึง กิจกรรมหรือโครงการที่สตรีตำบลเกษตรี อำเภอมือง จังหวัดสตูล เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา กิจกรรมหรือโครงการของตำบลเกษตรี มีอยู่ 8 กลุ่ม ได้แก่

1. กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกรบ้านไร่
2. กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกรบ้านเกษตรีเหนือ
3. กลุ่มส่งเสริมอาชีพสตรีบ้านเกษตรี
4. กลุ่มสตรีบ้านเกษตรีกาแฟโบราณ
5. กลุ่มขนมพื้นเมือง
6. กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรกรบ้านวังพะเนียด
7. กลุ่มสุขาภิบาลอาหาร
8. กลุ่มสตรีร่วมใจพัฒนา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

1. ได้ทราบลักษณะและระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนของสตรี ในเขตพื้นที่ตำบลเกษตรี อำเภอมือง จังหวัดสตูล
2. ได้ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนของสตรีในเขตพื้นที่ตำบลเกษตรี อำเภอมือง จังหวัดสตูล
3. สามารถนำผลของการวิจัยไปเป็นแนวทางการพัฒนาศักยภาพของสตรีเพื่อให้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้เกิดประโยชน์และมีส่วนช่วยในการดำเนินงานตามแผนพัฒนาฯ ให้บรรลุตามเป้าหมาย